

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobkyně **Mgr. P. K.**, bytem R. 24, O., zastoupené Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem Pavelčákova 14, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení MUDr. P. C., bytem U K. 38, O., zastoupeného Ing. I. C., bytem R. 22, O., **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. KUOK 78517/2015, ve věci kolaudačního rozhodnutí,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 30. 11. 2015, č. j. KUOK 78517/2015, **se z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Stanislava Sochora, se sídlem Pavelčákova 14, Olomouc.

III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou dne 10. 2. 2016 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. KUOK 78517/2015, kterým bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání ze dne 28. 5. 2015 proti kolaudačnímu rozhodnutí stavebního úřadu Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 2. 2011, č. j. SMOI/OPS/42/5247/2010/Dv. Žalobkyně s tímto nesouhlasí a namítá, že lhůta pro podání odvolání ve smyslu ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu byla zachována. Žalobkyně žádá i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalobkyně uvedla, že na základě darovací smlouvy ze dne 23. 10. 2009 je výlučným vlastníkem pozemku st. parc. č. X, jehož součástí je stavba č. p. X, k. ú. N., vše zapsáno u Katastrálního úřadu pro Olomoucký kraj, katastrální pracoviště Olomouc, který se nachází bezprostředně vedle nemovitosti stavebníků. Stavebníci umístili v rozporu se stavebním povolením část železobetonové konstrukce a zídku na pozemek st. parc. č. X, tedy na pozemek žalobkyně, a v rozporu se stavebním povolením postavili přístavek na štítovou zeď, která je ve vlastnictví žalobkyně, popřípadě v jejím spoluvlastnictví se stavebníky. Ustanovení § 78 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, stanovilo taxativní výčet účastníků kolaudačního řízení, žalobkyně je jako vlastník pozemku a současně budovy, na kterém byla část přístavby postavena, účastníkem kolaudačního řízení. Okruh účastníků kolaudačního řízení je stanoven úzce a omezuje se výlučně a pouze na osoby, na jejichž práva a povinnosti se kolaudovaná stavba vztahuje, jejichž práva a povinnosti přímo zasahuje. Tyto účastníky, a proto i žalobkyni, kdy tato není pouhým vlastníkem sousedících pozemků či blízkých nemovitostí, ale stavba je zčásti postavena na jejím pozemku a budově, je nutné považovat za dotčené osoby ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2014, č. j. 6 As 133/2013-83 nebo ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 5/2009-76. Pokud správní orgán nevymezil řádně okruh účastníků, je to důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení (viz rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 2 As 53/2006-79).

Žalobkyně poukazuje rovněž na rozhodnutí ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48, v němž Nejvyšší správní soud vyložil ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu.

Žalobkyně se dále domnívá, že dobrá víra nemá pro danou věc žádný význam, neboť jí nemůže být zhojena nezákonnost postupu stavebního úřadu, který kolaudační rozhodnutí vydal. Stavebníkům ochrana práv nabytých v dobré víře ve smyslu ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu nemůže svědčit, neboť od roku 2010 je mezi žalobkyní a stavebníky vedeno civilní řízení na odstranění neoprávněné stavby.

Žalobkyně zdůraznila, že považuje za podezřelou skutečnost, že návrh na zahájení kolaudačního řízení byl podán 21 dnů po vydání kasačního rozsudku o správní žalobě, v důsledku kterého stavebníci pozbyli podmínky pro kolaudaci. O to víc je pro ni závažnější skutečnost, že správní orgán I. stupně vydal napadené kolaudační rozhodnutí, ačkoli mu již musel být znám onen kasační rozsudek.

Žalobkyně in eventum požadovala, aby krajský soud prohlásil rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nicotné, neboť se domnívá, že vykazuje vady takové intenzity, že napadené rozhodnutí lze považovat za rozhodnutí nicotné pro nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. Podmínkou pro vydání kolaudačního řízení je totiž stavební povolení, resp. v tomto případě dodatečné stavební povolení. To však bylo zrušeno výše uvedeným rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2010, č. j. 22 Ca 94/2009-36. Přesto, jak uvedeno výše, bylo zahájeno kolaudační řízení a následně vydáno kolaudační rozhodnutí. Pokud nebyly stavební úpravy stavebníkům dodatečným stavebním povolením povoleny, pak zde nemohl být dán právní podklad pro vydání kolaudačního rozhodnutí. V souvislosti s nicotností poukázala žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout, když ve svém vyjádření k žalobě rekapituluje průběh správního řízení a zopakoval obsah odůvodnění svého rozhodnutí. Nad rámec tohoto vyjádření uvádí, že ve věci je vedeno civilní řízení týkající se odstranění staveb údajně zasahujících do pozemku žalobkyně. Nejvyšším soudem bylo odmítnuto dovolání, kterým se žalobkyně domáhala odstranění částí kovového schodiště a části železobetonové konstrukce na parcele č. X nebo spojené s budovou, kde se nepodařilo prokázat, že vlastnická hranice vede jinak, než jak je evidována hranice parcely v katastru nemovitostí. Ohledně přístavby balkonu postaveného na štítové zdi byla věc zrušena a vrácena Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, neboť v průběhu řízení vyšly najevo skutečnosti nasvědčující spoluvlastnictví štítové zdi. Žalovaný uvedl, že byť zjistil v kolaudačním rozhodnutí takové skutečnosti, které svědčí o jeho nezákonném vydání, není v tomto případě možné přezkoumat jej v přezkumném řízení, obnovit řízení, ani vydat nové rozhodnutí. Vzhledem k probíhajícímu civilnímu řízení, kdy je zřejmé, že jen část přístavby je předmětem dalšího řízení, bylo by v rozporu se zásadou šetření práv nabytých v dobré víře, jakož i oprávněných zájmů osob, jichž se činnost správního orgánu týká, zrušit kolaudační rozhodnutí, které uvedené stavby umožnilo používat. K žalobním námitkám se žalovaný nevyjádřil.

Osoba na řízení zúčastněná uvádí, že žalobkyně by byla oprávněná podat žalobu jen tehdy, kdyby byla oprávněným účastníkem kolaudačního řízení, což dle

jeho názoru by mělo být prioritně prozkoumáno, a bude-li shledáno, že nebyla oprávněným účastníkem kolaudačního řízení, potom by měla být žaloba z důvodu chybějící aktivní legitimace vést k zamítnutí žaloby. Osoba zúčastněná na řízení rovněž poukazuje na civilní spor týkající se odstranění stavby a uvádí, že by neměl soud rozhodnout, dokud nebude vyřešena otázka vlastnického práva k pozemku pod přístavbou.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že nemá postaveno najisto, zda žalobkyně měla být účastníkem kolaudačního řízení (zda předmětná stavba zasahuje na její pozemek), a proto se v pochybnostech přiklonil k řešení ve prospěch žalobkyně, tedy považoval ji za účastníka řízení, a odvolání posoudil jako řádné. Vzhledem k ustanovení § 84 správního řádu jej však vyhodnotil jako opožděné, neboť v případě žalobkyně byla sice dodržena 30 denní subjektivní lhůta, ale nebyla dodržena lhůta objektivní, kdy odvolání dle ustanovení § 84 správního řádu musí být podáno nejpozději do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu účastníku řízení, kterému ho správní orgán oznamoval, přičemž zmeškání úkonu nelze prominout. Tato lhůta dle žalovaného uplynula 14. 3. 2012.

Takovéto odůvodnění je dle názoru krajského soudu zcela nedostatečné. Je pravdou, že ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu upravuje odvolací lhůtu v případě neoznámení rozhodnutí tak, jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, ale žalovaný se vůbec nezabýval pro věc zcela zásadní skutečností, a sice zda žalobkyně není tzv. hlavní účastnicí řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu. V takovém případě by totiž žalovaným aplikovaný běh lhůt pro podání odvolání byl s ohledem na poslední větu ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu vyloučen.

Postavení účastníků řízení dle stavebního řádu se věnoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 28. 8. 2009, č. j. 5 As 5/2009-76, v němž uvedl, že stavební zákon vymezuje účastníky řízení odchylně od obecné právní úpravy ve správním řádu. Z hlediska kategorizace účastníků stavebního řízení je však nutné posoudit, kdo z okruhu účastníků stanovených stavebním zákonem je účastníkem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 a) správního řádu, tj. je mu rozhodnutím ukládána povinnost strpět zásah do vlastnického práva, a kdo je účastníkem ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Bez této úvahy není možné učinit závěr o opožděnosti odvolání, který žalovaný učinil při svém rozhodnutí.

Krajský soud tak považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, neboť v odůvodnění žalovaného zcela absentuje úvaha o postavení žalobkyně jakožto účastnice kolaudačního řízení podle zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, ve vztahu ke kategorizaci účastníků řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 správního řádu a za této situace nelze z hlediska § 84 odst. 1 správního řádu posoudit, zda odvolání žalobkyně bylo skutečně opožděné či nikoli.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšné žalobkyni vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH /
/ úkon při těchto úkonech právní
služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 11,	
2) sepis žaloby	§ 9 odst. 4 písm. d)
vyhl. č. 177/1996 Sb	
		6.200 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč bez DPH /
/ úkon při 2 úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených
pod písm.α) – β)		1.428 Kč

Celkem

11.228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s.,

§ 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Olomouci dne 31. října 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu